

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 2.Pf.20.184/2025/4/II.

A felperes:

felperes, felperes címe

A felperes képviselője:

Dr. Császi Zsüliet pártfogó ügyvéd, ügyvéd címe

Az alperes:

alperes neve, alperes címe

Az alperes képviselője:

Ifj. dr. Auner Tamás ügyvéd, ügyvéd címe

A per tárgya: személyiségi jog megsértése

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 26.P.22.138/2023/21.

A fellebbezést benyújtó fél: felperes

Í t é l e t

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és megállapítja, hogy az alperes azzal, hogy 2019. június 3. napjától 2020. július 22. napjáig a ingatlan címe2 szám alatt fekvő ingatlanának felépítményére két kamerát úgy helyezett el és állította be a látószögüket, hogy azok a felperes szomszédos, ingatlan címe1 számú ingatlanának telekrészét is megfigyelték, megsértette a felperes magánélethez- és magánlakás sérthetlenségéhez fűződő személyiségi jogait.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét a per főtárgya tekintetében helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 175.500 (százhetvenötezer-ötszáz) forint + áfa együttes első- és másodfokú perkoltséget.

Megállapítja, hogy a felperesi pártfogó ügyvéd (Dr. Császi Ügyvédi Iroda, ügyvéd címe) első- és másodfokú eljárásban felmerült díjának viselésére 1/5 részben az alperes, míg 4/5 részben az állam köteles.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az államnak e határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül 70.000 (hetvenezer) forint együttes kereseti- és fellebbezési illetéket az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlája javára.

A fennmaradó 280.000 (kettőszáznyolcvanezer) forint együttes kereseti- és fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes a ingatlan címe1 szám alatti ingatlan tulajdonosa. Ezen ingatlannal telekhatáron szomszédos az alperes tulajdonában álló ingatlan címe2 szám alatti ingatlan.

A felperes és az alperes között rossz szomszédi viszony alakult ki, aminek következtében az alperes 2019. májusában a telekhatáron álló drótkerítésre palánkokat helyezett fel. A felperes ekkor jelezte az alperesnek, hogy azokat el fogja távolítani. Az alperes ezt követően 2019. június 3-án 8 darab kamerát szerelt fel az ingatlanán álló épületre, ebből kettőt (a továbbiakban: 5. és 6. számú kamera) az alperes ingatlanán álló felépítménynek, a két ingatlant határoló kerítés mentén húzódó külső falán, a tetőszerkezet alatt helyezett el. A felszerelés időpontjában az 5. és 6. számú kamerák látószöge a felperes ingatlanából egy keskeny sávot is lefedett. E két kamera látószögét az alperes a későbbi indult eljárás során módosította úgy, hogy azok látószöge a felperes magánterületére már nem irányult.

A felperes 2019. június 12-én panasszal élt a Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóságnál, amely 2021. január 19-én kelt NAIH-887-3/2021. számú határozatával a 3. számú kamera vonatkozásában utasította az alperest, mint adatkezelőt, hogy módosítsa a kamera látószögét, vagy maszkolási funkciót alkalmazzon, vagy szerelje le a 3. számú kamerát. Ennek indokaként a határozat azt tartalmazta, hogy a 3. számú kamera közterületet is megfigyel. Emellett a határozat megállapította, hogy az alperes az eljárás során a kamerák látószögét módosította úgy, hogy azok látószöge a felperes magánterületére már nem irányult.

[2] A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes azzal, hogy a ingatlan címe2 szám alatti ingatlanon olyan módon telepített és működtet elektronikus térfigyelő rendszert, hogy az 5. és 6. számú kamerák látószöge a felperes tulajdonában álló ingatlan címe1 szám alatti ingatlan területére is kiterjed, megsértette felperes magánélethez és magánlakás sérthetlenségéhez fűződő, valamint képmás védelméhez fűződő személyiségi jogait.

Kérte, hogy a jogsértő magatartás megszüntetésére oly módon kötelezze a bíróság az alperest, hogy a tulajdonában álló ingatlanon található felépítménynek a felek ingatlanát határoló kerítéssel párhuzamos külső falán és a tetőszerkezetén elhelyezett, a Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság NAIH-887-3/2021. számú határozatában 5. és 6. számmal megjelölt 2 darab térfigyelő kamerát 15 napon belül távolítsa el, továbbá tiltsa el az alperest a további jogsértéstől. Kérte az alperes perkielcségbn marasztalását, továbbá a felperes jogi

képviselője a pártfogó ügyvédi díj viseléséről való rendelkezést.

Előadta, hogy az alperes 2019. június 3. napja óta folyamatosan megsérti a keresetben megjelölt személyiségi jogait, mert a keresettel érintett két kamera látószöge a tulajdonában álló ingatlanra is kiterjed. Az alperes róla és a hozzá érkező személyekről felvételeket készít anélkül, hogy ahhoz hozzájárult volna, ez pedig a magánszférájába való önkényes beavatkozás.

Állította, hogy az 5. és 6. számú kamerák a felperes magánterületére jelenleg rálátással bírnak, ennek alátámasztására a NAIH 3/F/2. alatti levelét és 3/F/3. alatti határozatát, továbbá az önkormányzat jegyzője által készített fényképeket jelölte meg bizonyítékként. Indítványozta, hogy a bíróság az alperes ingatlanát használó tanult és tanúlnét hallgassa meg tanúként, valamint folytasson le szakértői bizonyítást annak megállapítása érdekében, hogy az alperes által üzemeltetett kamerák pontosan milyen látószögben működnek.

[3] Az alperes a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérte. Elsődlegesen azzal védekezett, hogy nem működtet a felperes ingatlanát figyelő elektronikus térfigyelő rendszert. Ilyet az adatvédelmi hatóság határozata nem állapított meg és ez egyéb módon sem bizonyított. A kamerákat az alperes az ingatlan védelme miatt helyezte fel, annak nem volt célja a felperes megfigyelése, jelenleg pedig a kamerák nem irányulnak a felperes ingatlanára. Hivatkozott a 3/F/3. szám alatt csatolt határozat 10. oldalán tett megállapításra, miszerint a kamerák látószöge a NAIH határozatának meghozatala időpontjára már módosításra került úgy, hogy azok a felperes magánterületét már nem figyelték meg, és ez jelenleg is így van.

A kialakult birtokvita nyomán a felperes többször is hangoztatta, hogy a felszerelt palánkokat leszereli, ennek bizonyíthatósága érdekében került sor a kamerák felszerelésére. A felperes az ígéretét beváltotta és a palánkokat leszerelte. Ennek nyomán feljelentést tett a felperessel szemben, a büntetőeljárásban csatolta a feljelentés kiegészítéséhez a kérdéses kamerák felvételeit, amin látható, hogy a felperes a palánkokat levágja. Előadta, hogy a büntetőeljárásban érvényesített jogai védelme érdekében működtette a kamerákat, jogsértést ezért nem követett el.

Kérte a kereset eltiltásra vonatkozó rendelkezésének elutasítását arra tekintettel is, hogy jelenleg a kamerák látószöge nem irányul a felperes magánterületére. A sérelemdíj összegét eltúlzottnak tartotta és eshetőleges másodlagos ellenkérelmében annak mérséklését kérte azzal, hogy a sérelmes állapot jelenleg sem áll fenn.

[4] Az elsőfokú bíróság ítéletével a kereseteket elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 292.100 forint perköltséget.

Megállapította, hogy 150.000 forint kereseti illeték az állam terhén marad, továbbá a pártfogó ügyvédi díj viselésére a felperes köteles.

Határozatának indokolásában hivatkozott a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 230. § (1) bekezdésére, és a 265. § (1) bekezdésére.

Kiemelte, hogy a felperes kereseteit a Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság (NAIH) 2021. január 19-én kelt NAIH-887-3/2021. számú határozatában (Határozat) 5. és 6. számmal jelölt kamerák tekintetében terjesztette elő. Azt a tényt állította, hogy az 5. és 6. számmal jelölt kamerák látószöge az ingatlanára irányul, arról felvételek készülnek. Ebből álláspontja szerint az következik, hogy a kérdéses kamerák felszerelése és üzemeltetése a hozzájárulása hiányában a keresetben megjelölt személyiségi jogait sérti.

A Pp. 265. § (1) bekezdése alapján a perben ezen tény bizonyítása alátámasztása a felperes érdekében állt. A kereset ténybeli alapját többek közt a Határozat megállapításaival tekintette bizonyítottnak. A Határozat 10. oldala ugyanakkor azt tartalmazza, hogy a hatóság eljárása során az adatkezelők – ideértve az alperest – a keresettel érintett 5. és 6. számmal jelölt kamerák látószögét úgy módosították, hogy azok a felperes magánterületét a Határozat meghozatalakor már nem figyelték meg. Ez a bizonyíték tehát a felperes e tényállítását kifejezetten cáfolja, annak bizonyítására nem alkalmas.

A bíróság felhívására a felperes a perfelvételi tárgyaláson akként nyilatkozott, hogy az 5. és 6. számmal jelölt kamerák látószögének megállapítására és az általa előadott tények bizonyítására a 3. számú irathoz csatolt kameraképek is alkalmasak. Ezekről azonban megállapítható – és maga a felperes is ekként nyilatkozott –, hogy azokat az önkormányzat jegyzője által 2020. július 23-án végzett helyszíni szemlén készítették, mégpedig a NAIH megkeresésére eljárva. Mivel a helyszíni szemlére a Határozat meghozatala előtt került sor, a fotók szintén nem támasztják alá, hogy az 5. és 6. számmal jelölt kamerák látószöge jelenleg bármilyen mértékben érinti a felperes ingatlanát.

A felperes a perfelvételi tárgyaláson szakértői vélemény beszerzését is indítványozta, arra nézve azonban nyilatkozatot nem terjesztett elő, hogy a perben bizonyításra szoruló tények közül melyik minősül olyan szakkérdésnek, aminek megállapításához különleges szakértelem szükséges. Tekintettel arra, hogy a felperes maga sem határozta meg, a jelen perben melyik tény megállapítása igényel különleges szakértelmet, a felperes által indítványozott szakértői bizonyítás nem teljesíthető. Emellett egyértelműen megállapítható, hogy a felperes által bizonyításra szoruló tény – az 5. és 6. számú kamerák jelenlegi látószöge – megállapítása különleges szakértelmet nem igényel, szakkérdésnek nem tekinthető. Mindezek alapján a szakértői bizonyításra irányuló indítvány teljesítését mellőzte.

A felperes indítványozta továbbá tanú és tanúlné tanúkenti meghallgatását. Ezen tanúk maguk is a határozat szerinti adatkezelők, az 5. és 6. számmal jelölt kamerákra vonatkozó határozati megállapítások rájuk is kiterjednek, ezen kamerák jelenlegi látószögéről a határozattól eltérő tanúvallomás tőlük nem várható. Egyébként pedig a felperes nem tett tényállítást arra nézve, hogy a keresettel érintett két kamera látószögét az alperes – vagy bárki más – a határozat meghozatalát követően megváltoztatta, és azok ismételen a felperes magánterületére is irányulnának. Ezért a tanúbizonyításra irányuló indítvány teljesítése is szükségtelen.

Mindezek alapján megállapította, hogy a felperes nem bizonyította, hogy az 5. és 6. sorszámmal jelölt kamerák üzemeltetésével a kereset elbírálásakor a keresetben megjelölt

személyiségi jogát sérti.

Az 5. és 6. számú kamerák látószögének módosítását megelőző korábbi helyzet körében kiemelte, hogy azok felszerelésére a felek között kialakult birtokvita során a kerítésre alperes által felszerelt palánk felperes általi eltávolítása miatt került sor. Az ezen eltávolítással kapcsolatos büntetőeljárás során csatolta a felvételeket az alperes. Az alperes sérelmére állított bűncselekmény és a felperes beazonosítása céljából szerelte fel többek között ezen kamerákat. A bírósági joggyakorlatra hivatkozással rámutatott, hogy valamely fél jogainak, jogos érdekének védelme, hatóság előtti érvényre juttatása érdekében, a fél sérelmére megvalósult cselekmény bűncselekmény jellegének alátámasztására bizonyítékként alkalmas fotó vagy videó készítése, visszaélészerű tényállási elem hiányában személyiségi jogsértést nem tesz megállapíthatóvá.

Kiemelte, hogy szükségtelen volt a felek személyes meghallgatása, anélkül is rendelkezésre álltak azok az adatok és nyilatkozatok, amelyek mentén a jogvita keretei meghatározhatók voltak.

A perköltségről a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján rendelkezett.

[5] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, melyben elsődlegesen annak megváltoztatását és a keresetének megfelelő döntés meghozatalát, másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte.

Előadta, hogy az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg a tényállást és tévesen értékelte a bizonyítékokat. Erre azért kerülhetett sor, mert az elsőfokú bíróság a személyes meghallgatására a kifejezett kérése ellenére sem kerített sort, továbbá az alperes valótlan információkat adott elő az eljárás során és valótlanul azon kerítés tulajdonosának adta ki magát, amely a családjának tulajdonában áll 1941. óta. Nem vette kellő súllyal figyelembe az elsőfokú bíróság, hogy megtörtént a személyiségi jogainak a megsértése, mivel korábban is megfigyelte az alperes az 5., 6. számú kamerákkal.

A kamerák látószöge a tulajdonában álló ingatlanra jelenleg is kiterjed, megfigyelés alatt tartják folyamatosan. Álláspontja szerint a keresetlevélből is kitűnik azon állítása, hogy a kamerás megfigyelés még jelenleg is zajlik, mindezt személyesen is előadta volna, azonban erre nem volt lehetőség. Azonban, ha nem is lenne az bizonyított, hogy a mai napig is megfigyelik az ingatlanát, akkor is meg kellett volna állapítani a jogsértés tényét az elsőfokú bíróságnak, mivel 2019-re vonatkozólag alátámasztotta azt.

Megállapítható, hogy a hozzájárulása nélkül megfigyelte az alperes, a magánlakás sértetlenségéhez fűződő jog alkotmányos alapjog. Hivatkozott arra, hogy nem követett el jogsértést. Éppen az alperes valósított meg jogsértést azzal, hogy a drótkerítésre, melyet a családja állított 1941-ben, palánkokat szerelt. A drótkerítésre szerelt palánkokat jogosan, tulajdonát megvédve vágta le, rongálást éppen az alperes követett el. A rendőrségre becsatolt kamerafelvétel, amely állítólag a bűnösségét bizonyítja valójában azt igazolja, hogy az alperes jogtalanul figyelte és felvette. A bírói gyakorlat szerint a jogsértő magatartásról

készült videófelvétel bizonyítékként való felhasználása csak magával a jogsértővel szemben nem minősül visszaélésnek. A kamera úgy is telepíthető lett volna, hogy kizárólag az alperesi ingatlanra terjedjen ki.

A jogsértő állapot fenntartása az alperes által hivatkozott méltányolható magánérdek, vagy közérdekre hivatkozással nem indokolható.

A másodlagos kérelme vonatkozásában kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság indokolásában maga is elismerte, hogy a tényállás bizonyos elemei nem tisztázottak. Kötelessége lett volna további bizonyítást elrendelni, a személyes meghallgatása a tényállás tisztázása végett elengedhetetlen lett volna. Nem kérte szakértő kirendelését, nem kérte tanút, tanúlné tanúkénti meghallgatását, mivel az egyikük már nem él. Ezt azonban nem tudta jelezni az elsőfokú eljárásban, mivel nem kapott szót.

A jogi képviselő csatolta a felperes személyes nyilatkozatát.

[6] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és felperes perköltségben való marasztalását kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű értékelésével, helyesen állapította meg.

Az eljárás során nem adott valótlan információkat. A Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság kötelezte a kamera látószögének módosítására, ennek eleget tett, a kamera látószögét átállította.

Az általa működtetett kamerarendszer saját célt szolgál, saját ingatlanjának védelme miatt került felszerelésre, a kamerák a birtokát figyelik és azokat nem használja más célra, így a felperes megfigyelésére sem.

A kamerák felhelyezése azért is volt szükséges, mert a felperes többször hangoztatta, hogy az általuk felhelyezett palánkokat levágja, amit meg is valósított.

Olyan jogsértő állapotot nem idézett elő, amit meg kellene szüntetni, sérelemdíjra sem kötelezhető.

[7] A felperes fellebbezése részben megalapozott.

[8] A másodfokú bíróság a Pp. 380. §-ában megjelölt, az elsőfokú ítélet kötelező hatályon kívül helyezésére okot adó körülményt nem észlelt, ilyenre a felperes sem hivatkozott.

[9] A másodfokú bíróság logikai okokból először a felperes másodlagos fellebbezési kérelmét vizsgálta, azonban e körben is figyelemmel volt a Pp. 370. § (1) bekezdése szerinti felülbírálati jogkör gyakorlásának korlátaira.

[10] A felperes fellebbezésében sérelmezte, hogy az elsőfokú eljárás során nem került sor a személyes meghallgatására és olyan bizonyítási indítványokat tulajdonított neki az elsőfokú bíróság, amelyeket nem terjesztett elő.

[11] A Pp. 230. § (1) bekezdése szerint a bíróság – ha ez a jogvita kereteinek meghatározásához, a per eldöntéséhez, illetve a tényállás megállapításához szükséges – az eljárás bármely szakaszában hivatalból elrendelheti a természetes személy fél, illetve törvényes képviselője, valamint a nem természetes személy fél törvényes képviselője személyes meghallgatását. A jogszabályhely alapján tehát a fél személyes meghallgatásának elrendelése nem szükségszerű eleme a pernek. Jelen eljárásban a felperes által a keresetlevélben feltüntetett, a kereseti kérelmet megalapozó tényekre való tekintettel nem volt szükséges a részletes személyes meghallgatása. A jogvita elbírálása szempontjából jelentős tényre való hivatkozás elsődleges módja a felperes számára annak a keresetlevélben való feltüntetése. Amennyiben pedig az ott feltüntetett tények alapján indokolt a személyes meghallgatása, akkor rendeli el azt az elsőfokú bíróság.

Az ún. 5. és 6. számú kamerák elhelyezkedésére vonatkozó felperesi nyilatkozat beszerzése a másodfokú tárgyaláson is lehetséges volt, így e miatt nem volt indokolt az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezése.

[12] A másodfokú bíróság csupán megjegyzi, hogy a 15. sorszámú jegyzőkönyv 2. oldala szerint a felperes indítványozta szakértő kirendelését, és tanú1, továbbá tanú1né tanúkénti meghallgatását, így az elsőfokú bíróság ezeket helytállóan rögzítette az elsőfokú ítéletben.

[13] A fentiek alapján nem volt indokolt a Pp. 381. §-a alapján az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezése, a másodfokú bíróság ezért a Pp. 383. § (1) bekezdésének megfelelően az ügy érdemében határozott, és az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta.

[14] Habár az elsőfokú bíróság tényállásban rögzítette, hogy volt olyan időszak, amikor az ún. 5. és 6. számú kamerák a felperes ingatlanát is megfigyelték, az előbbi egy szélesebb, míg utóbbi egy keskenyebb sávban, azonban ezt nem értékelte megfelelően. Tény, hogy ezen kamerák a felszerelésüktől, 2019. június 3. napjától megfigyelték a felperes ingatlanának bizonyos részeit és a Határozat azt rögzíti, hogy ez a megfigyelés már megszűnt. A másodfokú bíróság ezért azt vizsgálta, hogy ez a megfigyelés mikor szűnt meg. Hangsúlyozza a Fővárosi Ítéltábla, hogy a fellebbezési kérelem korlátaira tekintettel e körben kizárólag a rendelkezésre álló adatokat értékelhette.

[15] A NAIH 2019. december 4. napján kelt levelében rögzítette, miszerint az ún. 5. és 6. kamerák a felperes ingatlanát is megfigyelték. A 2021. január 19. napján kelt Határozat 3. oldala szerint a kamerák vonatkozásában az adatkezelők 2020. január 27. napján arról tájékoztatták a hatóságot, hogy a kamerák látószögén változtattak, azonban ezt nem támasztották alá dokumentummal. Ezt követően a NAIH felhívta az adatkezelőket, hogy az intézkedések megtételét igazolják. A 2020. február 12. napján megküldött levél alapján a NAIH azt rögzítette, hogy a kamerák látószöge továbbra is érintik a felperes ingatlanát. Az adatkezelő 2020. március 16. napján ismételt elektronikus levelet küldött a NAIH-nak, azonban ezen kamerafelvételek vonatkozásában csatolt felvételek nem feleltek meg a felhívásának. Ezt követően rendelte el a NAIH a helyszíni szemlét. A 2020. július 23. napján megtartott helyszíni szemlén azt rögzítették, hogy az érintett kamerák a felperes ingatlanát már nem figyelték meg, ezért a másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy 2020. július 22. napjáig – a helyszíni szemlét megelőző napig – figyelték meg a kamerák a felperes ingatlanának telekrészét.

A másodfokú bíróság megjegyzi, hogy a felperes fellebbezésében arra vonatkozó bizonyítási indítványt nem terjesztett elő, hogy a kamerák látószöge utóbb olyan módon került megváltoztatásra, hogy azok ismét megfigyelték az ingatlanát, kizárólag a saját személyes meghallgatásának elmaradását kifogásolta.

[16] Az elsőfokú bíróság helytállóan hivatkozott arra, hogy amennyiben a kamerák elhelyezése bűncselekmény felderítését, annak megelőzését szolgálja, akkor a joggyakorlat alapján – az érdekmérlegelést elvégezve – személyiségi jogsérelem megállapítása nem indokolt. Azonban jelen esetben éppen a Határozatban foglaltak alapján az alperes által felszerelt kamerák nem csupán az érintett kerítést figyelték meg, hanem ezt meghaladóan a felperes ingatlanának egy telekrészét is, ami azonban a bűncselekmény megelőzéséhez nem szükségképpen indokolt, ugyanis kizárólag a kerítést megfigyelő kamerával is felderíthető egy esetleges cselekmény elkövetője. Mindezek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és megállapította a felperes a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:43. § b) pontja szerinti magánélethez- és magánlakás sérthetlenségéhez fűződő személyiségi jogainak megsértését a kamerák felszerelésétől, a helyszíni szemlét megelőző napig, a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés a) pontja alapján.

[17] A képmáshoz való jog megsértése vonatkozásában a Fővárosi Ítéltábla sem találta megalapozottnak a felperes keresetét. A kerítéssel kapcsolatos felperesi tevékenységgel kapcsolatos feljelentés megtételéhez a fentiek szerinti jogos érdekből indokolt volt a képmását is rögzítő felvétel felhasználása. A feljelentés megtételét követő időszakra pedig a felperes nem állított olyat a perben, hogy a kamerák által megfigyelt telekrész vonatkozásában a felvételeken rendszeresen szerepelt volna. A másodfokú bíróság ismételen megjegyzi azt is, hogy a felperes fellebbezésében semmilyen erre vonatkozó bizonyítási indítványt nem terjesztett elő, kizárólag a saját személyes meghallgatásának elmaradását kifogásolta.

[18] Egyéb felróhatóságtól független szankció alkalmazása nem volt szükséges, ugyanis a jogsértés már megszűnt, a kamerák látószöge átállításra került, ezért nem volt indokolt az alperes eltiltása a további jogsértéstől sem. A kamerák leszerelésére vonatkozó felperesi kereseti kérelem körében a másodfokú bíróság szintén rámutat, hogy a Határozat szerint a jogsértő állapot már megszűnt. A Fővárosi Ítéltábla megjegyzi azt is, hogy önmagában a kamerák felszerelése úgy, hogy az az alperes saját ingatlanát figyeli meg, a felperes vonatkozásában jogsérelmet nem valósít meg.

[19] A Ptk. 2:52. § (1) bekezdése szerinti sérelemdíj alkalmazása szintén nem volt indokolt. A felperes e körben nem vagyoni sérelemre okot adó körülményt nem adott elő. A megállapított jogsértés jellege pedig a köztudomású tényként figyelembe vehető körülmények alapján nem indokolja ezen jogkövetkezmény alkalmazását, figyelemmel arra is, hogy a jogsértés megtörténtének bírósági megállapítása egyfajta elégtételadásként is szolgál a jogsérelmet szenvedett fél számára.

[20] A másodfokú bíróság döntése folytán a pernyertesség-pervesztesség aránya a felperesre terhesebben, 1/5 – 4/5-re változott. Mindezek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított perköltséget a tényleges pernyertesség alapján 3/5 részére, azaz 138.000 forintra mérsékelte és ehhez számította a másodfokú, a tényleges alperesi pernyertességhez igazodó 37.500 forint másodfokú perköltséget és ennek alapján határozta meg a felperes által fizetendő együttes első- és másodfokú perköltség összegét a Pp. 83. § (2) bekezdése alapján.

[21] A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 101. § (3) bekezdésére figyelemmel a fentiek szerint állapította meg, hogy melyik fél milyen arányban köteles viselni a pártfogó ügyvédi díjat, azzal, hogy felperes költségmentessége okán a rá eső részt az állam viseli.

[22] A személyek polgári jogi védelmével kapcsolatos perekben érvényesülő tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (1) bekezdése és a 42. § (1) bekezdés a) pontja alapján számított 150.000 forint eljárási illetéket, továbbá a 46. § (1) bekezdése szerinti 200.000 forint fellebbezési illetéket a Fővárosi Ítéltábla a fenti pernyertességi arány alapján osztotta meg a felek között azzal, hogy a felperesre eső 280.000 forint együttes kereseti és fellebbezési illeték az állam terhén marad a felperes költségmentessége és a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján.

[23] A Fővárosi Ítéltábla tájékoztatja az alperest, hogy az illeték az Itv. 78. § (4) bekezdése szerint a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé. Az illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság (Fővárosi Ítéltábla) megnevezését, a bírósági ügyszámot és a fizetésre kötelezett adóazonosító számát [30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés e) pontja].

Budapest, 2025. június 3.

Dr. Kisbán Tamás s.k.

a tanács elnöke

Dr. Fintha-Nagy Péter László s.k. Dr. Hercsik Zita s.k.

előadó bíró bíró